

OBRAŤTE SE K DUCHU SVATÉMU, ABY ON OBRÁTIL VÁS!

PĚTR JANŠTA

V minulých týdnech jsme si připomínali jedno velké výročí v životě církve. Jorge Bergoglio totiž oslavil již 10 let, kdy byl zvolen 266. papežem katolické církve a přijal jméno František. O něm však tento článek nebude. Lépe řečeno, nejen papež a biskupové, ale i „obyčejní“ řadoví kněží potřebují naši modlitbu. Je však možné, že si někdo tuto snahu o modlitbu za papeže vezme jako životní úkol? Blahoslavená Elena Guerra (1835–1914) po své pouti do Říma v roce 1870, jež byla spojena s účastí na zasedání I. vatikánského kon-

žit dívčí školu, kde usilovala o křesťanskou výchovu dívek. Co jí však nejvíc leželo na srdci, byla obnova církve skrze úctu k Duchu Svatému. Protože měla spisovatelské nadání – však nikdo jiný než svatý Jan Bosco o ní řekl, že „má zlaté pero“ – napsala celou řadu katechetických spisů, v nichž mimo jiné povzbuzuje věřící k větší úctě k Duchu svatému, a v 90. letech 19. století poslala tehdejšímu papeži Lvu XIII. 10 dopisů, v nichž jej prosila o podporu jejích snah. Později z nich vznikla charismatická tzv. letniční hnutí v církvi. V této souvislosti založila novou kongregaci, Oblátky Ducha Svatého, jejímiž hlavními úkoly bylo vzývání Ducha Svatého, modlitba za papeže a církve. Obnova církve byla pro ni prioritou, a tak může být i pro nás vzorem v tom, že je potřeba se modlit za naši milovanou církev, tupenou a ponižovanou, hřešící a mnohdy na Krista zapominající, ale především církev žijící pro Boha a z Boha. Možná mnohdy zapomínáme svěřovat Duchu svatému našeho Svatého otce, své kněze. I všechny, kteří jakýmkoliv způsobem slouží Bohu na této zemi. Výzvou je jistě pro nás i Elenina myšlenka, že při obnově jde v první řadě o slavení a prožívání svátostí. Duch Svatý ve svátostech

a v liturgických úkonech nás ponořuje do velikonočního tajemství Krista. Vezměme si tuto její myšlenku za svou při slavení Velikonoce, je možné, že přistupování ke svátostem nám tak nějak zevšednělo... Helena ve svém deníku píše: „Mariina slova »Jsem služebnice Páně« říkám co nejčastěji, ale říkám je v duchu odříkání a poslušnosti, zejména je říkám v okamžiku svatého přijímání.“

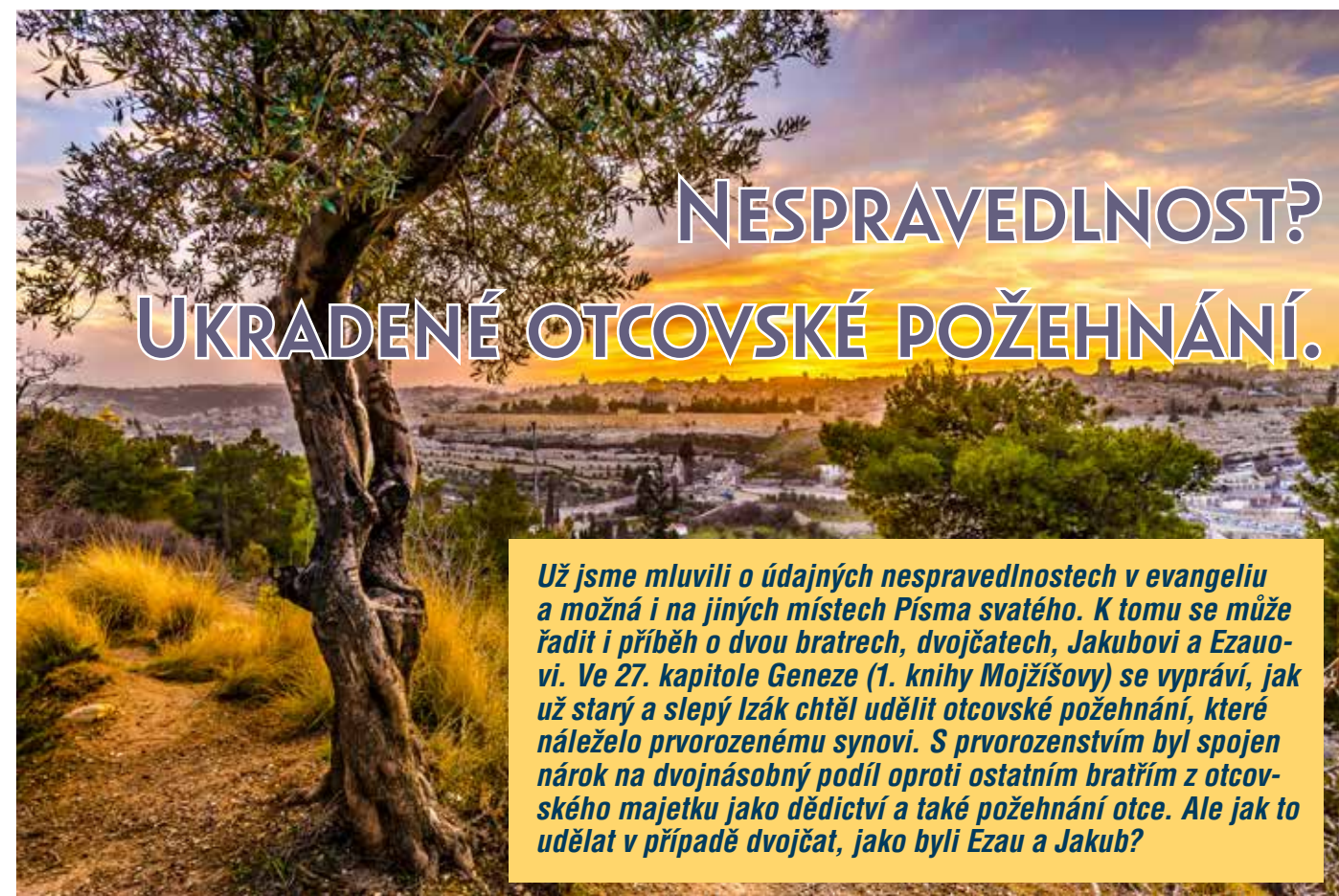
cilu, a dokonce s návštěvou papeže Pia IX., se rozhodla cele se obětovat za papeže a kněze.

I když vyrůstala v bohaté šlechtické rodině v italském městě Lucca, již jako dívka ji silně přitahovala pomoc chudým. Možná právě proto, že měla prostředky na to, aby potřebným pomáhala. Podařilo se jí zalo-

Papež Jan XIII. ji měl v takové úctě, že byla vůbec první blahoslavenou jeho pontifikátu, konkrétně 26. dubna 1959. Tento papež ji označil jako misionářku Ducha Svatého pro dnešní dobu. Její poselství „Katolíci, obraťte se k Duchu Svatému, aby on obrátil vás!“ je zcela jistě aktuální i dnes.

Zdroje: <https://www.danielisverlag.de/?p=210>, <http://catholica.cz/?id=1147>, <https://www.parvis.ch/de/buecher-kleinschriften/sel-elena-guerra-die-perle-aus-lucca>, https://www.erneuerung.de/wp-content/uploads/2019/12/id2010_2.pdf. Foto: Love You Stock - Adobe stock; Public domain

NESPRAVEDLNOST? UKRADENÉ OTCOVSKÉ POŽEHNÁNÍ.

Už jsme mluvili o údajných nespravedlnostech v evangeliu a možná i na jiných místech Písma svatého. K tomu se může řídit i příběh o dvou bratrech, dvojčatech, Jakobovi a Ezauovi. Ve 27. kapitole Geneze (1. knihy Mojžíšovy) se vypráví, jak už starý a slepý Izák chtěl udělit otcovské požehnání, které náleželo prvorozenému synovi. S prvorozenstvím byl spojen nárok na dvojnásobný podíl oproti ostatním bratrům z otcovského majetku jako dědictví a také požehnání otce. Ale jak to udělat v případě dvojčat, jako byli Ezau a Jakub?

I když se rodí dvojčata, jeden vyjde z mateřského lůna dříve než druhý. Proto ten, co vyjde první, je prvorozený. A tím byl Ezau. Měl tedy právo na již zmíněné výsady. Navíc se později stal oblíbencem svého otce, protože byl lovcem a Izák „měl rád zvěřinu“ (Gen 25, 28). Matka Rebeka naopak dávala přednost Jakobovi, který „byl člověk poklidný, obyvatel stanu“ (Gen 25, 27). To je třeba vědět, než přejdeme k samotnému příběhu. Izák chtěl tedy udělit požehnání, které nebylo jen přání zdaru a ochrany, ale účinné vyprošení těchto věcí od Boha. Ale před tímto požehnáním požadoval od Ezaua chutný pokrm z ulovené zvěře, který měl tak rád. Tento syn se tedy vydal na lov. Izákovu přání, sdělené Ezauovi, však vyslechla Rebeka a rozhodla se vzít příležitost za pačesy a získat výhody pro o pár chvil mladšího, svého milovanějšího syna. Využila k tomu Isti. Požádala Jakuba, aby zabil dvě kůzlatka, že z nich připraví otci oblíbenou pochoutku. Ovšem Jakub právem namítl, že i když otec nevidí, dotykem, který byl nezbytný při požehnání, jasně pozná, že se nejedná o Ezaua. Ten byl totiž celý chlupatý, zatímco Jakub měl hladkou kůži. Ale i na to matka pamatovala. Jeho ruce i hladký krk ovinula kůzlečímí kožkami a dala mu obléct nejlepší Ezauovy šaty, načichlé lovem. Takto tedy přišel Jakub před Izáka, předložil mu pokrm a poprosil o požehnání. Izákovi se to sice nezdálo, jednak proto, že by byl Ezau tak brzy zpět a také hlas mu připadal jako Jakubův, nicméně ochlupené ruce a vůně

jeho oblečení ho přesvědčily. Proto mu udělal požehnání, které spočívalo v hojnosti úrody, kterou mu Bůh poskytne, a také v nadřazenosti nad svým bratrem. Sotva však požehnání vyslovil, objevil se ve dveřích pravý Ezau s připravenou pochoutkou v rukou. Když však zmatený Izák zjistil, že byl podveden, nemohl vzít už zpět požehnání, které dal Jakobovi (i v jeho jménu zaznívá v hebrejštině, že je podvodník). Zde tedy vnímáme tu nespravedlnost – nejen ze strany Rebeky a Jakuba, kteří podvod vymysle-

li a provedli, nejen ze strany Izákovy, který v této věci mohl jednat obezřetněji a třeba i znovu udělit požehnání správnému příjemci, ale také ze strany Boha, který se k tomu staví jako k osudovému závazku, který není možné změnit, a nadále jedná s Jakubem jako s vyvoleným. Abychom však byli čestní v celkovém pohledu na věc, nutno také připomenout, že hladový Ezau už o dost dříve předtím prodal Jakobovi své prvorozenství

za mísu čočky (což se také dostalo do přísloví). Nicméně Jakub i zde projevil svou lživost a využil slabou chvíli bratrovu.

Už dříve jsme si říkali o tom, že Boží logika a myšlení převyšují ty lidské. To, co my pokládáme za nespravedlnost, Bůh může vidět jinak. Bůh neschvaluje špatné jednání člověka, ale dovede ho využít k něčemu lepšímu – Bůh dokáže psát i na křivých linkách lidského jednání. Navíc, Bůh si volí to, co je v lidských očích slabé a nevhodné. Ježíš sám říká velekněžím a starším o vyvrhelích podle tehdejší společnosti: „Celníci a nevěstky vás předcházejí do Božího království“ (Mt 21, 31). Ne, že by se dopustili menších špatností než představitelé židovského náboženství, ale mnozí z těch, kdo byli označováni jako hříšníci, jsou otevření Božímu milosrdenství a chtějí se Bohem nechat přetvořit. Z tohoto pohledu, z dlouhodobějšího hlediska, vidí Bůh i Jakuba a zahrnuje ho do svých plánů. Nakonec, i Jakub prošel přes různé problémy v životě, skrze různá setkání k vnitřnímu obrácení. Ne, že by Bůh Ezaua odvrhl, i toho dostatečně chrání a prokazuje mu svou přízeň. Ale pro Jakuba má Bůh větší požadavky, úkoly, proto se takto dostává více do jeho pozornosti. „Kdo mnoho dostal, od toho se mnoho očekává, a komu se mnoho svěřilo, od toho se bude víc žádat,“ (Lk 12, 48) říká Ježíš. A to platí pro nás, to platilo i ve Starém zákoně.